

Les noces de la veu i el so

Una intenció esdevinguda so. Així va definir l'entonació Tsvetàieva en una carta dirigida a Rilke. La fenomenologia afirma que les peces reclamen la manera de ser interpretades, que a la partitura del poema ja hi és tot, però la interpretació, que sempre és només possibilitat, és el que permet l'actualització de l'obra. Triar i interpretar és precisament el que ha fet Víctor Bocanegra a *Sacrilegis*, una obra que té un doble vessant de format ben arriscat: és un llibre-disc de poemes que no eren inèdits i, a més, escena viva, concert en directe. Un gir cap al folk per posar-se al servei de la tradició poètica catalana en què l'acompanyen Eduard Iniesta a la guitarra i Iannis Obiols al piano.

El que per a Víctor Bocanegra és sacríleg és posar música a un artefacte lingüístic que ja en té. Amb les disset cançons que

van de Ramon Llull a Lluís Solà, l'autor ens confirma que certament pot ser moltes coses, però mai un melodista de poca volada.

La *Serenada d'hivern*, de Carner, de tonalitat menor, marca, com tota obertura, l'evolució del disc i constitueix un exemple de perfecta senzillesa aparent. La síntesi és abominable: una novel·la de sis-centes pàgines en un poema tan breu com murri. S'hi pot entrellucar una voluntat horitzontal que no renuncia en cap cas a una ambició mesurada, a un rigor indestructible. La seva intenció és popular, de cançó, però mai didàctica. L'ordre del disc no el determinen els poetes, no és cronològic, sinó musical.

Després de Carner trobarem l'"amor de lluny" de la tradició trobadoresca, en què el cant i la forma volen compensar la malenconia; una harmonia senzilla i ben resolta,

una concentració efectiva. La música sempre fa que el poema arribi a la seva màxima expressivitat. Hi ha la finor fictícia i descarada, expressada per les síncopes, de Rosa Leveroni (que de nena volia ser músic), el camí de la dominant a la tònica que ens calma a *Joc migpartit*, de Josep-Sebastià Pons; la ironia mordaç i sàvia de Clementina Arderiu, representada molt encertadament a través del compàs ternari; la profunditat del gorg de l'ànima humana de Vinyoli. Més d'un quedarà sorprès de la tria i la música de *La pàtria*, d'Aribau. De Mompou a Bocanegra: la cèlebre *Cançoneta incerta*, de Carner, és un prodigi. Notes breus però que expressen un continu de fluència. L'erudit i inspirat Segimon Serrallonga; el vers donat de Palau i Fabre a *Paraules (cerquen música)*; la paradoxa de Lluís Solà; el tancament circular representat per la corona de Maragall. I aquests exemples són incomplets.

La veu de Bocanegra no sempre s'ajusta al *tempo*; quan convé hi juga i l'empaita de la mateixa manera que el llenguatge va darrere de l'amor. El fenomen que es produeix quan canta veus de dona és interessant.

A part de la importància que l'obra té per si mateixa, cal no oblidar que comunica amb l'altra cara de l'autor, i que la tria dels poemes, els comentaris que en fa o la resta de paratextos ens ajuden a entendre el corpus poètic de Víctor Obiols.

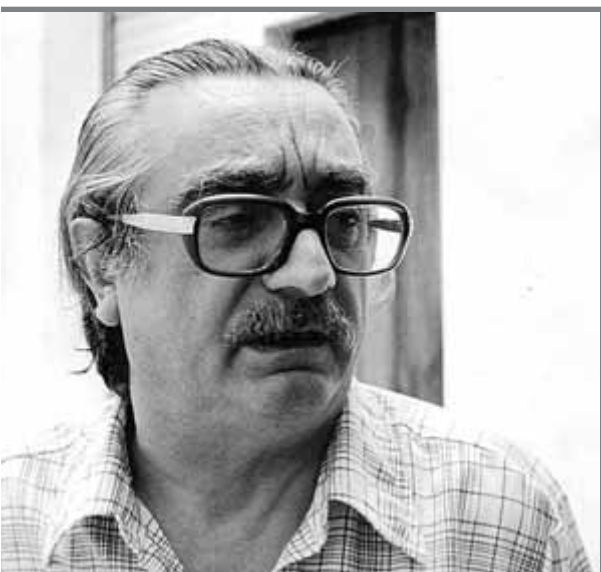
En una carta del 1951, diu Espriu a Leveroni: "La gent tornarà a la poesia que canta i diu". Potser sí. En tot cas, si el cant i la seva forma volen salvar-nos de la dissolució i la malenconia, Víctor Bocanegra i Godall Edicions ens rescabalen de la immediatesa, del soroll, de la manca de pensament, i ens demostren que alguns creadors d'aquest país, malgrat morir-se de gana, són tenaços, incorruptibles i infatigables. Una aportació de primer ordre que no hauria de passar inadvertida. *

Víctor Bocanegra / Víctor Obiols presenta un llibre de poemes aliens que també és un disc
JUANMA RAMOS

SACRILEGIS
Víctor Bocanegra

Editorial: Godall
Barcelona, 2017
Pàgines: 288
Preu: 20 euros

ter va ser un pensador valencià / FERRAN SENDRA

poden mostrar viarany per a comprendre la relació Gramsci-Fuster. En qualsevol cas, la consulta, si escau, dels epistolaris de Francesc Vallverdú, de Francesc Vicens i de Josep Fontana podria esclarir en part –l'altre vessant caldria abordar-lo a partir de la història oral amb coetanis fusterians dels anys cinquanta i seixanta– els nexes que dugueren a la recepció del filòsof de la praxi per part de l'autor de *Descrèdit de la realitat*.

Aquest primer bloc esmentat és el que ateny directament l'esperit de l'obra, però hauria romàs incompleta si, en la necessitat d'anar més enllà del *Fuster-en-si* (pensament), hom no hagués abordat la recepció de les tesis nacionals de l'assagista –concentrades en l'assumpció, o no, dels Països Catalans com a nació política– en les orga-

nitzacions (valencianistes) que es reclamen marxistes (acció). Antoni Rico –que n'està enllestint la tesi– ha elaborat un marc metodològic exhaustiu a fi de tractar la temàtica d'uns anys culturalment i política primordials –1962-1977–, els quals permeten de tenir una idea completa dels posicionaments orgànics dels quals destaco per la seva troncalitat –cara a *derivacions* i noves organitzacions: el primer PSPV, PCPV i PSAN– els del Partit Socialista Valencià i Germania Socialista.

En conjunt, *El pensament i l'acció* tracta un camp d'anàlisi, que malda per mostrar que les idees fusterianes són històriques, és a dir, dialèctiques, perquè esdevenen perpetu centre de debat i contenen projecció pràctica. *

EL PENSAMENT I L'ACCIÓ: DE MARX A GRAMSCI EN JOAN FUSTER
Diversos autors

Editorial: El Jonc
Lleida, 2017,
Pàgines: 159
Preu: 15 euros